

Хърбърт УЕЛС

НЕВИДИМИЯ

*Как Джак Грифин се опита
да ограби банка*

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Хърбърт Дж. Уелс. НЕВИДИМИЯ. *Как Джак Грифин се опита да ограби банка* (Роман); стр. 232

Превод: Христо Кънев

Гениалният учен Грифин намерил начин да прави телата невидими. В желанието си да поразии целия свят с това откритие той провежда експеримент със себе си, като решава да стане първият в историята Невидим човек. За да заличи следите си, ученият счупва изобретения апарат и запалва дома си. Невидимостта трябва да му позволи да извърши най-дръзките и фантастични планове, но всъщност се превръща в истински кошмар. Невидим, той броди из Лондон, чувствайки превъзходството си над другите хора. Но скоро този живот му омръзва. Грифин отива в селцето Айпинг, където се опитва да изобрети нов апарат и да върне предишния си облик.

За каквото и да е писал, Хърбърт Уелс той е засягал теми, които още дълго време няма да загубят актуалност. През вековете човешките пороци и слабости не са се променили много. Талантливият Грифин е един от най-разпознаваемите „зли гении“ в световната литература. Романът нееднократно е екранизиран, а образът на Грифин се е пренесъл в мултипликационните филми, комикси и развлекателни шоупрограми.

**За поръчки на книги от сайта
www.paritetbg.com – отстъпка 20%!**

© Предпечатна подготовка Паритет ООД

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-395-4

СЪДЪРЖАНИЕ

Първа глава. <i>Появата на непознатия</i>	5
Втора глава. <i>Първите впечатления на господин Теди Хенфри</i>	13
Трета глава. <i>Хиляда и една стъкленици</i>	21
Четвърта глава. <i>Господин Къс интервюира непознатия</i>	29
Пета глава. <i>Кражбата с взлом в дома на викария</i>	39
Шеста глава. <i>Побеснелите мебели</i>	43
Седма глава. <i>Непознатият е разкрит</i>	49
Осма глава. <i>На път</i>	61
Девета глава. <i>Томас Марвел</i>	63
Десета глава. <i>Марвел в Айпинг</i>	72
Единадесета глава. <i>В странноприемницата „Кочияш и коне“</i>	77
Дванадесета глава. <i>Невидимия е разгневен</i>	83
Тринадесета глава. <i>Марвел мотивира молбата си за оставка</i>	91
Четиринадесета глава. <i>В Порт Стоу</i>	95

Петнадесета глава. <i>Човекът, който тичаше</i>	103
Шестнадесета глава. <i>Във „Веселите крикетисти“</i>	106
Седемнадесета глава. <i>Гостът на доктор Кемп</i>	112
Осемнадесета глава. <i>Невидимия спи</i>	124
Деветнадесета глава. <i>Някои основни принципи</i>	130
Двадесета глава. <i>В къщата на Грейт Портланд Стрийт</i>	139
Двадесет и първа глава. <i>На Оксфорд Стрийт</i>	154
Двадесет и втора глава. <i>В големия магазин</i>	162
Двадесет и трета глава. <i>На Друри Лейн</i>	171
Двадесет и четвърта глава. <i>Неуспелият план</i>	185
Двадесет и пета глава. <i>Преследването на невидимия</i>	192
Двадесет и шеста глава. <i>Убийството на Уикстийд</i>	196
Двадесет и седма глава. <i>Обсадата на къщата на Кемп</i>	203
Двадесет и осма глава. <i>Преследването на преследвача</i>	216
Епилог	225

ПЪРВА ГЛАВА

Появата на непознатия

Непознатият се появи в началото на февруари, през един мразовит зимен ден, когато духаше остър вятър и бръскаше сняг – последният сняг за тази година; той дойде по стръмния път от гара Брамбълхърст пеша и държеше в ръка, пъхната в дебела ръкавица, малък черен куфар. Беше се увил от глава до пети, периферията на меката му филцова шапка скриваше цялото му лице, виждаше се само лъскавия край на носа; снегът се бе натрупал по раменете и гърдите му и бе образувал бял гребен върху куфара. Непознатият влезе ни жив, ни умрял в странноприемницата „Кочияш и коне“ и тръшна куфара на пода.

– Огън! – извика той. – В името на човеколюбие-
то. Стая и огън!

Отърсил от себе си снега, той последва госпо-
жа Хол до приемната, за да се спазарят. Разговорът
беше кратък. Като хвърли два суверена¹ на масата,
непознатият се установи в странноприемницата.

Госпожа Хол запали камината и остави новодош-
лия, за да му приготви яденето. Да отседне през зима-
та в Айпинг такъв човек и при това, без да се пазари,
беше рядка сполука и госпожа Хол реши да се пока-
же достойна за щастливия случай.

Когато беконът вече се пържеше, а Мили, флег-
матичната прислужница, получи няколко унищо-
жаващи язвителни забележки, госпожа Хол понесе
към стаята на новодошлия покривка за маса, чинии
и чаша и почна с финес да сервира масата. Огънят
буйно гореше в камината, но новодошлият – за ней-
но най-голямо учудване – още не беше свалил шап-
ката и палтото си и стоеше гърбом, гледайки през
прозореца как вали снегът в двора. Ръцете му, все
още с ръкавици, бяха склучени на гърба и той, из-
глежда, се беше замислил дълбоко. Стопанката за-
беляза, че топящият се сняг капе от раменете му
върху килима.

– Мога ли да взема вашето палто и шапка, госпо-

¹ **Суверен** (златна лира) е английска и британска златна мо-
нета, сечена за първи път през 1489 г. при Хенри VII. След вре-
ме, през XVI в., суверенът бил изместен от други монети, като
гвинеята. Но от 1817 г. емитирането започнало отново и тя се
превърнала в официална валута на британската империя с но-
минал една британска лира.

дине – каза тя, – ще ги отнеса в кухнята и ще ги простра да съхнат.

– Не бива – отговори той, без да се обръща.

Тя помисли, че не го е разбрала добре, и се готвеше да повтори въпроса си.

Непознатият извърна глава и я погледна през рамо.

– Предпочитам да не ги свалям – рече натъртено той и тя забеляза, че новодошлият има големи сини предпазни очила и гъсти бакенбарди, които съвсем скриваха лицето му.

– Добре, господине – каза тя. – Както обичате. Но след малко ще стане още по-топло.

Той не отговори и отново извърна лице, а госпожа Хол, чувствайки, че разговорът не върви, бързо довърши слагането на масата и също тъй бързо излезе. Когато се върна, той пак си стоеше, подобен на каменна статуя, до прозореца с отпуснат гръб, с вдигната яка и извита надолу периферия на шапката, която скриваше лицето и ушите му и от която се стичаха капки. Тя остави на масата бекона с яйца доста шумно и по-скоро извика, отколкото каза:

– Яденето ви е готово, господине.

– Благодаря – изрече той почти едновременно с нея, но не се помръдна, докато тя не затвори след себе си вратата. Тогава той рязко се обърна и тукатък си се приближи до масата.

Като минаваше зад бара за към кухнята, стопанката чу ритмично повтарящ се звук. Трак, трак, трак – тракаше бързо лъжицата в чинията.

– Ах, това момиче! – каза госпожа Хол. – Ето че и аз забравих! Тутла с тутла! – И като се зае сама да

довърши приготвянето на горчицата, тя отправи няколко остри думи по адрес на Мили заради нейната необикновена мудност. Тя самата бе опържила бекона с яйца, бе сложила масата, бе направила всичко, пък Мили – хубава помощница! – остави човека без горчица. А той е нов посетител, може би ще иска да остане повечко! Като помъмри, госпожа Хол напълни чашката с горчица и слагайки я внушително на черния със златни ивици чаен поднос, се упъти към приемната.

Тя почука и веднага влезе. При влизането ѝ непознатият направи бързо движение и тя едва успя да види някакъв бял предмет, който изчезна зад масата. Той, изглежда, беше вдигнал нещо от пода. Тя остави горчицата на масата и тогава забеляза, че непознатият е свалил палтото и шапката си и ги е сложил на един стол до камината. На стоманената решетка пък бяха сложени мокрите му обувки и решетката щеше да ръждяса. С твърди стъпки госпожа Хол се приближи до камината.

– Мисля, че сега мога да взема вашите неща да ги изсуша – заяви тя с тон, който не търпи възражение.

– Оставете шапката – рече новодошлият с глух глас и като се обърна, стопанката видя, че е вдигнал глава и я гледа.

Известно време, спряла втрещен поглед върху него, тя просто не можеше дума да продума.

Той държеше една бяла кърпа – салфетка, която си бе донесъл – пред долната част на лицето си, така че устата и челюстите му бяха напълно скрити и това беше причината за неговия глух глас. Но не това изуми госпожа Хол. Странното беше, че цялото чело на непознатия над сините му очила беше омотано с бели

превръзки и че други такива превръзки покриваха ушите му, без да оставят открита нито частица от неговото лице, с изключение на розовия остър нос. Този нос си беше останал светлорозов и лъскав, както при влизането на госта. Непознатият носеше тъмнокафяво кадифено сако с високо вдигната черна яка с платнена подложка. Гъстата черна коса, която се подаваше разчорлена под намотаните бинтове, стърчеше на снопчетата и придаваше на непознатия необикновено странен вид. Тази прикрита от кърпата и обинтована глава така изуми госпожа Хол, че за миг тя се вцепени.

Без да сменя салфетката от лице и като я придържаше както преди с ръката си в кафява ръкавица, гостът гледаше стопанката през непроницаемите си сини очила.

– Оставете шапката – каза той неясно през бялата кърпа.

Госпожа Хол започна да се съвзема от уплахата. Тя остави шапката пак на стола до камината.

– Не знаех, господине – поде тя, – че... – И млъкна смутено.

– Благодаря – каза той сухо, като премести поглед от нея към вратата и после пак към нея.

– Ей сега ще изсуша всичко, господине – рече тя и изнесе дрехите. Като излизаше от стаята, погледна отново обинтованата му глава и тъмните му очила; той все още закриваше устата си със салфетката. Стопанката излезе от стаята разтреперана и лицето ѝ красноречиво свидетелстваше за нейната изненада и силен смут. – За пръв път! – прошепна тя. – Да! – Тя съвсем тихо се върна в кухнята и бе толкова улисана, че не попита Мили с какво се тутка сега.

През това време непознатият седеше и се вслушваше в отдалечаващите се стъпки на стопанката. Преди да свали салфетката и отново да продължи да се храни, той изпитателно погледна към прозореца. Глътна хапка, погледна подозрително към прозореца и глътна друга хапка; после стана и като държеше салфетката в ръка, отиде при прозореца и спусна щората до бялата муселинена завеса, която закриваше долната му част. Стаята потъна в полумрак. Поуспокоен, той се върна на масата и продължи да се храни.

– Бедният, много е пострадал или пък са му правили операция или нещо такова – каза госпожа Хол. – Цялата му глава е омотана, да те е страх да го погледнеш!

Тя хвърли още въглища в печката, разгърна сушилника и простря на него палтото на новодошия.

– Ами очилата му! Прилича ми в главата на някой водолаз, а не на човек като всички. – Тя провеси на края на сушилника и шалчето му. – И все си крие устата с оная кърпа! Говори през нея. Може би и устата му е пострадала, така ще да е.

После стопанката се обърна, защото изведнъж се бе сетила за нещо.

– Боже – възкликна тя, – сладките още ли не са готови, Мили?

Когато госпожа Хол влезе в приемната, за да разтреби масата, тя намери ново потвърждение на своята догадка, че устата на непознатия също е ранена или пострадала при нещастен случай: той беше запалил лула и през цялото време, докато стопанката стоеше в стаята, нито веднъж не поотпусна копринената кърпа, с която беше покрил долната част на

лицето си, за да пхне края на лулата в уста. А това не беше от разсеяност, защото госпожа Хол забеляза, че той поглежда към димящия напразно тютюн. Новодошлият седеше в ъгъла с гръб към спуснатата щора; след като яде, пи и се стопли добре, сега той говореше не толкова рязко както преди. В червения отблясък на огъня големите му очила сякаш оживяха.

– Остана ми багаж на гара Брамбълхърст – каза той и попита как да си го получи. Като изслуша отговора, най-учтиво кимна с обинтованата си глава. – Най-рано утре ли? Не може ли по-рано? – И много бе разочарован, когато тя отговори отрицателно. – Никак ли не може? – попита отново той. – Може би все пак ще се намери някой, който да отиде с двуколка до гарата?

Госпожа Хол отговаряше охотно на въпросите му, после съвсем се разприказва.

– Пътят за гарата е много стръмен, господине – каза тя. Сетне се възползува от случая и добави: – Преди година и нещо на този път се обърна един файтон. И пътникът, и файтонджията загинаха. Бедата, господине, се случва за миг, нали?

Но не беше лесно да увлечеш новодошлия в разговор.

– Да – отвърна той през кърпата, като гледаше спокойно стопанката иззад непроницаемите си очила.

– Но колко време се иска, докато човек оздравее, нали? Ето например моят племенник Том си поряза ръката с коса – спянал се в косата, като бил на коситба. И вярвате ли, господине, три месеца ходи с превързана ръка. Оттогава страшно се боя от косите.

– Да, разбира се, така е – продума новодошлият.

– По едно време даже се страхувахме, че ще трябва да му правят операция, толкова беше зле ръката!

Новодошлият рязко се изсмя, сякаш излая.

– Така ли? – рече той.

– Да, господине. И това съвсем не беше смешно за ония, които се грижеха за него, като мен например, защото сестра ми, неговата майка, все с малките си деца се занимаваше. А аз току връзвам и развързвам ръката му. Тъй че, ако позволите да кажа, господине...

– Дайте ми, моля, кибрит – изведнъж я пресече той. – Лулата ми изгасна.

Госпожа Хол млъкна. Грубо беше от негова страна да я прекъсне така, след като му бе разказала всичко. Тя остана със зяпнала уста, после си спомни за двата суверена. И тръгна за кибрит.

– Благодаря – лаконично рече той, когато тя остави кибрита на масата, и като ѝ обърна гръб, отново загледа през прозореца. Несъмнено темата за операции и бинтове му беше неприятна. Стопанката реши да не се връща на тази тема. Но нелюбезното поведение на непознатия я разсърди и това се изсипа на главата на Мили още същия следобед.

Новодошлият остана в приемната до четири часа, без да даде ни най-малък повод да влязат при него. Почти през цялото време в стаята беше много тихо: навярно той седеше в засилващия се мрак и пушеше край камината, а може и да дремеше.

Но ако някой се бе ослушал внимателно, щеше да чуе как гостът разрови въглените, а след четири-пет минути се заразхожда из стаята, като си говореше сам. После креслото изскърца – той седна в него отново.

ВТОРА ГЛАВА

Първите впечатления на господин Теди Хенфри

В четири часа, когато вече беше почти съвсем тъмно и госпожа Хол събираше кураж, за да влезе при новодошлия и да го попита дали не иска чай, в странноприемницата довтаса Теди Хенфри, часовникарят.

– Какво лошо време за тънки чепици като моите, госпожа Хол! – каза той.

Навън снегът валеше по-силно.

Госпожа Хол се съгласи, че времето е лошо, и като видя, че Хенфри носи куфарчето си с инструментите, засия.

– Ето какво, господин Теди – рече тя. – Вижте, моля ви се, стария часовник в приемната. Той върви добре и си бие добре, но малката му стрелка все стои на шест часа и не мърда оттам.

И като поведе часовникаря след себе си, стопанката се упъти към приемната, почука и влезе.

Новодошлият – както тя успя да забележи, когато отваряше вратата – седеше в креслото до камината и, изглежда, дремеше. Обинтованата му глава бе клюмнала на една страна. Единствената светлина в стаята идеше от червения отблясък на огъня. На госпожа Хол всичко се стори червеникаво, изпъстрено със сенки и смътно, още повече, че тя току-що бе запалила лампата в бара и очите ѝ бяха заслепени. За миг ѝ се стори, че човекът, когото гледа, има огромна, широко отворена уста, която заема цялата долна част на лицето му. Това беше мимолетно видение – бяла обинтована глава, огромни очила вместо очи и под тях грамадна, отворена като при прозявка уста. Но ето че спящият се размърда, изправи се в креслото и вдигна нагоре ръка. Госпожа Хол отвори широко вратата и в стаята стана по-светло; сега тя разгледа по-добре непознатия и видя, че лицето му е загърнато с шалчето също тъй, както преди със салфетката. И тя реши, че играта на сенките е създала тази мнима картина пред очите ѝ.

– Ще позволите ли, господине, часовникарят да прегледа часовника? – каза тя, щом се овладя.

– Да прегледа часовника? – попита той, като се оглеждаше сънено наоколо и говореше през ръката си. После, вече по-буден, добави: – Може.

Госпожа Хол отиде за лампа, а той стана от креслото и се протегна. Лампата бе донесена и господин Теди Хенфри, влизайки в стаята, се озова лице в лице с обинтования човек. Той бе, както сам призна, „поразен“.

– Добър вечер – каза непознатият, гледайки „като рак“ според израза на Хенфри – такова сравнение той направи поради тъмните очила.

– Надявам се, че няма да ви обезпокоя – рече Хенфри.

– Ни най-малко – отвърна новодошлият. – Макар да мисля – добави той, обръщайки се към Хол, – че тази стая е отредена за мое лично ползване.

– Предполагах, господине – каза стопанката, – че ще предпочетете часовникът да...